

мика между „Право“ и „Македония“, въ която полемика и отъ двѣтъ страни се працатъ безпощадни закачки, подигравки и упрѣци. Въ тѣхъ личи и отдавнашната неприязнь между Чинтуловъ и Славейковъ, който тогава редактира „Македония“. — Отговорътъ на „Македония“ не закѣснѣва. Едно „Извикано обясненіе“, писано навѣрно отъ самия Славейковъ, намира „очевидна злорадостъ“ въ дописката на Чинтуловъ, нарича го „чудакъ“, съ „боленъ разумъ“, „тъменъ балкански герой“ и т. н. Слѣдъ защитата на своя прѣводъ и слѣдъ като цитува прѣводитѣ на тоя членъ, дадени отъ грѣцки и турски вѣстници, Славейковъ наново обвинява Чинтуловъ, че искалъ да лиши българския екзархатъ отъ Черноморското крайбрѣжие, че показвалъ „дълбоко незнаніе въ турскій языкъ“ и „още по-дебело незнаніе въ Землеописаніето на отечеството си, като допуска, че крайбрѣжіето на Черно Море отъ Варна до Кюстенджж сѣстои отъ 20 села и го изключва всичко отъ Българскійтъ Екзархатъ, та го дава на грѣцитѣ, а още и строго ны изобличава защо да претендирамы да имъ го отнемемъ!“ „Ето на кого — продължава Славейковъ — трѣба да палятъ свѣци грѣцитѣ и и кого трѣба Великата грѣцка Черква да почита за най-праведенъ и святъ въ свѣтътъ Българинъ“. . . . „Всичката работа е, както се вижда, че на г-на Чинтулова му е отдавна на сърдце лежало да намѣри случай за да ны по наклоца за нѣщо“. „Домжнѣло ни е на Г-на Чинтулова, ще помыслятъ читателитѣ ни, като тѣй надълго ся прострѣхмы да ся разправамы съ него. Не; г-нъ Чинтуловъ по достоинството, способноститѣ и знаніята си, раскрыты въ критикѣтъ му, непривлича освѣнь нашето усмыхваніе; въ неговитѣ домогванія за обсъжданіе ный не намѣрвамы нищо обидно за насъ нито причудливо: като човѣкъ младъ, и малко мечтателенъ той си възмечталъ че може вече и той „да кыхне на свадбж“, и „кыхнѣлъ да ся испита“. . . . („Македония“, год. 4, бр. 35 отъ 21.III. 1870). — Въ бр. 37 „Македония“ съобщава подъ заглавие „Пакъ върху прѣводътъ на Имп. Ферманъ“, че въ редакцията се получилъ отговоръ отъ Чинтуловъ, отъ който отговоръ сж оставени остротитѣ и закачкитѣ и е напечатана сжществената часть. Въ нея Чинтуловъ прави една доста смѣтна защита на своя прѣводъ. Слѣдъ цитата Славейковъ пише: „Жестоко, но принудени сме да го ка-